

РЕШЕНИЕ

№ 231

гр. София, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 138 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **МАРИЯ Г. МЕСОВА СТОЕВА**

при участието на секретаря **ГЕРГАНА ИВ. ДАНАИЛОВА**
като разгледа докладваното от **МАРИЯ Г. МЕСОВА СТОЕВА** Гражданско
дело № 20211110126071 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба от „*****“ ЕООД, ЕИК
*****, против „*****“ ЕООД, ЕИК *****, с която са предявени иски с
правна квалификация чл.79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл.372, ал.1 ТЗ вр. чл.367 ТЗ вр. чл.1, ал.1 от
Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) и чл.309а ТЗ
за заплащане на сумата от **4 928,67 лева**, представляваща общ размер на незаплатена цена за
извършени международни превози на стоки по заявка – договор за превоз от 20.05.2020 г. и
фактура № *****/02.06.2020 г. на стойност 1408,19 лева и заявка – договор за превоз
от 14.07.2020 г. и фактура № *****/27.07.2020 г. на стойност 3520,48 лева, ведно със
законна лихва от подаване на исковата молба до изплащане на вземането, и обезщетение за
забавено изпълнение в размер на законната лихва в общ размер на **256,99 лева**, от които по
заявка – договор от 20.05.2020 г. и фактура № *****/02.06.2020 г. в размер на 88,79
лева за периода от 03.06.2020 г. до 15.01.2021 г. и по заявка – договор за превоз от
14.07.2020 г. и фактура № *****/27.07.2020 г. в размер на 168,20 лева за периода от
28.07.2020 г. до 15.01.2021 г.

Ищецът твърди, че по силата на договорни отношения е извършил два международни
превоза на стоки, заявени от ответника въз основа на заявка – договор за превоз от
20.05.2020 г., по която е издадена фактура № *****/02.06.2020 г. на стойност 1
408,19 лева, и заявка – договор за превоз от 14.07.2020 г., по която е издадена фактура №
*****/27.07.2020 г. на стойност 3 520,48 лева. Твърди, че въпреки точното
изпълнение по посочените договорни отношения ответникът не му заплатил дължимата
цена за извършените превози, възлизаща в общ размер на 4 928,67 лева, поради което
останал задължен за горепосочената сума, като дължи и обезщетение за забавено
изпълнение в размер на законната лихва, а именно по заявка – договор от 20.05.2020 г. и

фактура № *****/02.06.2020 г. в размер на 88,79 лева за периода от 03.06.2020 г. до 15.01.2021 г. и по заявка – договор за превоз от 14.07.2020 г. и фактура № *****/27.07.2020 г. в размер на 168,20 лева за периода от 28.07.2020г. до 15.01.2021 г. По подробно изложените съображения претендира заплащане на горепосочените суми, както и разноските по делото.

Ответникът е представил в срока по чл.131 ГПК писмен отговор на исковата молба, в който оспорва предявените искове по основание и размер. Не оспорва обстоятелството, че между страните са сключени сочените в исковата молба договори за превоз на стоки, като поддържа, че между страните са съществували и предходни правоотношения по извършването на международни превози, във връзка с което поддържа, че има парична претенция, предхождаща осъществяването на процесните такива. Твърди, че на 23.03.2020 г. при извършването на товаро-разтоварни дейности товарен автомобил с регистрационен номер на влекача *****, собственост на ищеца, се ударил в рампа 27 и причинил материални щети, във връзка с което ищецът е поканен да заплати виновно причинените от неговия шофьор вреди в размер на 2 726 лева. По тези съображения ответникът е предявил възражение за съдебно прихващане със свое вземане за сумата от 2 726 лева, представляваща стойност на причинени щети по рампа 27 склад вследствие удар от т.а. с рег. № ***** при извършване на товаро-разтоварни дейности на 23.03.2020 г. със вземането на ищеца изцяло по първия предявен иск с цена от 1 496,98 лева и частично до размера от остатъка от вземането му – 1229,02 лева, по втория обективно съединен иск. При условията на евентуалност, в случай че съдът приеме, че не е налице основание за съдебно прихващане, поддържа, че не дължи плащане на превозната цена по отношение на втория от обективно съединените искове за заплащане на навло в размер на 3 520,48 лева, както и за обезщетение за забавено изпълнение върху тази главница, тъй като е налице повреда на товара, настъпила по време на изпълнение на превозния договор.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

По делото не се спори, а и се установява от представената заявка по позиция 642709 8528005/0830/0000 от 20.05.2020 г., че между страните е сключен договор за превоз на стоки, по силата на който ответникът е възложил, съответно ищецът, в качеството на превозвач, се е задължил да извърши международен транспорт на стоки, както следва: от товарен пункт *****, с дата на товарене: 21.05.2020 г., до разтоварен пункт *****, дата на доставка: 22.05.2020 г., при договорено навло в размер на 600 евро без ДДС. Уговорен е срок за плащане 30 дни след предоставяне на оригинална фактура и минимум два екземпляра заверени оригинални ЧМР.

Безспорно е по делото, че по силата на транспортна заявка по позиция 642709 8528007/1211/0000 от 14.07.2020 г. ответникът е възложил, съответно ищецът, в качеството на превозвач, се е задължил да извърши международен транспорт на стоки, както следва: от товарен пункт MF I, *****, *****, *****, с дата на товарене: 16.07.2020 г., до

разтоварен пункт в *****, с дата на доставка: 21.07.2020 г., при договорено навло в размер на 1 500 евро без ДДС, като е уговорен е срок за плащане 30 дни след предоставяне на оригинална фактура и минимум два екземпляра заверени оригинални ЧМР.

Представени са по делото издадени от ищеца фактура № *****/02.06.2020г., с получател ответника „*****“ ЕООД, за извършена транспортна услуга от *****, на обща стойност 1 408,19 лева, с вкл. ДДС, както и фактура № *****/27.07.2020 г. за извършена транспортна услуга от *****, на стойност от 3520,48 лева, с вкл. ДДС. Представена е и счетоводна справка от „*****“ ЕООД за задълженията на „*****“ ЕООД, в която е отразено, че по фактура № *****/02.06.2020 г. на стойност 1 408,19 лева за периода от 03.06.2020 г. до 15.01.2021 г. е начислена законна лихва в размер на 88,78 лева, съответно, по фактура № *****/27.07.2020 г., на стойност 3 520,48 лева, за периода от 28.07.2020 г. до 15.01.2021 г. е начислена законна лихва в размер на 168,20 лева.

Представени са два броя международни товарителници ЧМР /л. 8 и л. 13/ за извършен превоз. Видно от международна товарителница за превоз, извършен от *****, същата е подписана със забележки от получателя.

Между страните по делото не се спори и че ищецът е изпълнил задълженията си по договора за превоз на стоки, обективиран в транспортна заявка по позиция 642709 8528005/0830/0000 от 20.05.2020 г., като е извършил превоза на стоки от ***** до Република България съобразно уговореното в заявката, поради което за ищеца е възникнало вземане в размер на 1 408,19 лева, представляващо уговореното възнаграждение.

Представена е нотариална покана за доброволно изпълнение, връчена на служител на ответното дружество на 02.12.2020 г.

По делото е представен дневник за пропускателния режим от 23.03.2020 г. /л. 48/, воден от представител на ответното дружество, от който се установява, че на 23.03.2020 г. камион, собственост на „*****“ ЕООД, е пристигнал в склад в 14:41 часа и го е напуснал в 17:34 часа, без посочване на адрес на склада, нито неговата собственост, както и не е възможно да бъде установен регистрационният номер на превозното средство поради нечетливост на представеното копие.

Представена е електронна кореспонденция между страните, от която се установява, че „*****“ ЕООД е изпратило сметка за обезщетение до „*****“ ЕООД на 14.08.2020 г., с която претендира заплащането на сумата от 2 726 лева, представляваща стойността за подмяна на повредени панели и всички ремонтни дейности, свързани с отстраняване на нанесени щети от камион, собственост на „*****“ ЕООД, по фасадата на логистичната база на „*****“ ЕООД. В отговор на претенцията ищецът е изявил готовност да представи застрахователна полица, за да бъде предявена претенцията към застраховател.

По делото е прието и електронно писмо от 23.07.2020 г. от А.С., служител на

ответника, адресирано до ищцовото дружество, с предмет – уведомление за транспортна щета 852800712110000, към което е приложено уведомление с наименование „предварителен иск“, в което се посочва, че във връзка с номер на позиция 852800712110000 и извършен транспорт от ***** е постъпило уведомление за транспортна щета.

Събрани са гласни доказателства чрез разпит на допуснатите на страните свидетели. От показанията на свидетеля А.Г., механик в „*****“ ЕООД, се установява, че свидетелят не си спомня през 2020 г. да е имало щети по ремаркетата и такива да са отстранявани. Посочва, че двата процесни превоза, възложени от ответника, са извършени, като възнаграждението за тях не е заплатено. Свидетелят П.П. посочва, че е наясно с възложения транспорт от ***** , който е със забава в плащането над 60 дни. Относно транспорта от ***** , с който се е превозвала машина, споделя, че по информация от шофьора, извършващ превоза – Г.Д., при разтоварването в ***** получателят на товара е посочил, че има претенции, които по-късно ще предявява, но не уточнено дали тези претенции са по транспорта или към самата машина. Допълва, че на официалните електронни адреси на дружеството - ищец уведомления от ответника не са постъпвали.

Свидетелят С.А., заемащ длъжността " мениджър качество и обучение" в „*****“ ЕООД, се установява, че достъпът до складово-логистичната база на товарни автомобили и други МПС се осъществява през КПП, като се записват номерата им и се снемат данни за всяко МПС, отразява се точният час и дата, водач, МПС, номер на камион и на влекач. Посочва, че видеонаблюдение има в цялата база. След установяване на щети по рампа № 27 колеги на свидетеля са прегледали записите от охранителните камери и на база часа и рампата са установили, че се касае за автомобил на „*****“ ЕООД. Свидетелят сочи, че не е възприел лично видеозаписите, виждал е само снимки на камиона и рамата. Не разполага с информация кога е констатирана щетата. Посочва, че са предявили и претенция към застраховател, като до момента не е извършено плащане. От показанията на свидетеля К., складов работник в „*****“ ЕООД, се установява, че е наранена сградата – панела и мазилката до рампа № 27, а не самата рампа. Посочва, че на записите от камерите се виждало как шофьорът на фирма „*****“ ЕООД, докато маневрира, се удря странично и със задната част на ремаркетото закача панела и мазилката на сградата. Допълва, че не знае колко камиони са били на 23.03.2020 г. на рампа №27, тъй като е гледал видеото само с инцидента.

По делото е изслушано и прието заключението на вещо лице по съдебно-техническа експертиза, което дава заключение, че снимките /л.66/ са снети от видео поток на охранителната система, като снимка 3 е с вкопирана дата и час на заснемане, а именно 23.03.2020 г., 16:21 часа. От представените по делото снимки, обаче, превозното средство не може да се идентифицира.

Други относими доказателства не са ангажирани от страните по делото.

При така установените от фактическа страна правнорелевантни обстоятелства по правилата на чл.235, ал.2 ГПК съдът формира следните правни изводи:

Софийският районен съд е сезиран с искове по чл.79, ал.1, предл. 1 ЗЗД вр. чл.372, ал.1 ТЗ вр. чл.367 ТЗ и чл. 309а ТЗ.

Процесните искиви претенции се основават на твърдяно неизпълнение от ответника на договорно задължение за заплащане на възнаграждение за извършена от ищеца услуга по сключени между страните превозни договори за сумата от 4 928,67 лева, от които по заявка – договор за превоз от 20.05.2020 г. и фактура № *****/02.06.2020 г. на стойност 1 408,19 лева и заявка – договор за превоз от 14.07.2020 г. и фактура № *****/27.07.2020 г. на стойност 3 520,48 лева, ведно със законна лихва от подаване на исковата молба до изплащане на вземането, и обезщетение за забавено изпълнение в размер на законната лихва в общ размер на 256,99 лева, от които по заявка – договор от 20.05.2020 г. и фактура № *****/02.06.2020 г. в размер на 88,79 лева за периода от 03.06.2020 г. до 15.01.2021 г. и по заявка – договор за превоз от 14.07.2020 г. и фактура № *****/27.07.2020 г. в размер на 168,20 лева за периода от 28.07.2020 г. до 15.01.2021 г.

Възникването на твърдяното от ищеца материално право на вземане за възнаграждение за извършен превоз на стоки е обусловено от осъществяване на следните материалноправни предпоставки: наличието на валидно сключен договор за превоз, ищецът да е изпълнил задължението си да извърши превоза на стоки съобразно уговореното между страните.

Съдът приема, че между страните не се спори и от събраните по делото доказателства се установява, че е възникнали материални правоотношения по договори за международен превоз на товари. Правното действие на тази правна сделка попада под приложното поле на чл. 372, ал. 1 ТЗ във вр. с чл. 379 ТЗ. За породените от този договор правни последици следва да намери приложение и Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), ратифицирана с Указ № 1143/1997г. на Държавния съвет, обнародван в ДВ, бр. 61/1977 г. По релевантния и в случая материалноправен въпрос, отнасящ се до приложимия закон към правоотношение по договор за международен превоз на стоки, когато мястото на приемане на стоката за превоз и мястото на доставянето □ се намират в две различни държави, е постановена непротиворечива съдебна практика на ВКС, с която се приема, че Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), като международноправен източник на правни норми, е влязла в сила за Република България съгласно предвидените в чл.43, §2 от същата условия, поради което следва да намери приложение към възникналите правоотношения по договор за автомобилен превоз на стоки с международен елемент. Така, например, решение № 955 от 28.05.2001 г. по гр.д. № 2165/2000 г. на ВКС, V т.о., решение № 143 от 12.05.2016 г. по т.д. 1234/2014 г. на ВКС, II т.о. В този смисъл международният акт е част от вътрешното право на Република България по смисъла на чл. 5, ал. 4 КРБ.

Според чл.1 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) тази конвенция се прилага за всеки договор за автомобилен превоз на стоки с

превозни средства срещу заплащане, когато мястото на приемане на стоката за превоз и предвиденото място за доставянето ѝ, както са посочени в договора, се намират в две различни държави, от които поне една е договаряща страна. Това е така независимо от седалището и националността на страните.

В случая, видно от заявките и съставените международни товарителници, сключените договори за превоз на процесните стоки попадат в приложното поле на Конвенция за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), очертано от чл. 1, т. 1 от същата, доколкото представляват възмездни договори за автомобилен превоз на стока от една държава в друга. Мястото на товарене и мястото на доставяне е в различни държави, което обуславя международния характер на договора – чл.1 от Конвенцията и приложимостта ѝ в отношенията между страните.

Разпоредбите на чл. 4 и чл. 9 от Конвенцията предвиждат, че договорът за превоз се установява с товарителница (като форма за доказването му), като до доказване на противното тя удостоверява условията на договора и получаването на стоката от превозвача. Договорът за автомобилен превоз по своята природа представлява консенсуален, двустранен, възмезден, комутативен и неформален договор, тъй като неговата действителност не зависи от издаването, редовността или изгубването на товарителницата. Чрез съставянето на този удостоверителен документ се доказва сключването на тази двустранна сделка – арг. чл. 61 ЗАВП. В този смисъл е и даденото определение на договора за международен превоз на стоки в чл. 4 от Конвенция CMR. Както се посочи, приложното поле на конвенцията е определено в нейния чл. 1, т. 1, съгласно който тя се прилага към всеки договор за превоз на шосе, когато мястото за приемане на стоката за превоз и мястото на доставянето ѝ се намират в две различни държави, от които поне една е договаряща страна. Международният характер на договора се обуславя не от различната национална принадлежност или седалището на страните, а единствено от разликата в мястото на приемането на стоката за превоз и доставянето ѝ на получателя. В цитирания смисъл решение № 226/2000 г. на ВКС по гр. д. № 1294/1999 г., решение № 135 от 5.10.2011г. на ВКС по т. д. № 1103/2010 г., II т. о., ТК.

Следователно, с подаването на заявката за международен превоз от страна на ответника и нейното приемане от страна на ищеца е сключен договор за международен автомобилен превоз на стоки с всичките последици от това, включително и задължението на възложителя да заплати договореното възнаграждение за превоза при изпълнение от страна на превозвача на неговите задължения по осъществяването на самия превоз.

По изложените съображения съдът приема, че по делото се установява наличието на облигационна връзка между страните по договори за международен автомобилен превоз и изпълнение от страна на ищеца на задълженията му по договора, в качеството му на превозвач – доставяне на товарите на посочените адреси, както и получаването на стоките, което се установява от представените по делото международни товарителници. Поради това ответникът, в качеството си на възложител по договора, дължи уговореното възнаграждение в посочения в договорите размери.

Възражението на ответника, че сроковете за заплащане на процесното възнаграждение по транспортна заявка по позиция 8528007/1211/0000 от 14.07.2020 г. са спрени, поради отправена писмена reklamacия по чл. 32, ал. 2 от Конвенцията, е неоснователно. Съгласно цитираната разпоредба доказването на фактите на получаване на reklamacията или на отговора и на връщане на приложените документи е в тежест на страната, която се позовава на тези факти. За установяване на тези обстоятелства по делото е представено единствено уведомление от ответника, адресирано до ищеца със заглавие „предварителен иск“. В него, обаче, е посочено единствено, че във връзка с извършения транспорт от ***** е постъпило уведомление за транспортна щета, като към писмото не са представени каквито и да е приложения. Следва да се посочи, че констатациите в товарителницата не представляват писмена reklamacия по смисъла на чл. 27 вр. чл. 32, ал. 2 от Конвенцията, а са доказателство, което следва да се приложи заедно със снимков материал към писмената reklamacия. Предвид изложеното съдът намира, че не е отправена валидна писмена reklamacия към ищеца по договор за превоз от 14.07.2020 г., поради което претенцията на превозвача за заплащане на дължимото възнаграждение по договор за транспорт на стоки не е преждевременно предявена, респ., вземането е изискуемо.

По изложените съображения съдът намира, че по делото се установява наличието на облигационна връзка между страните по договори за международен автомобилен превоз и изпълнение от страна на ищеца на задълженията му по договора, в качеството му на превозвач – доставяне на товарите на посочените адреси, както и получаването на стоките, което се установява от представените по делото международни товарителници.

Поради това ответникът, в качеството си на възложител по договора, дължи уговореното възнаграждение в посочения в договорите размери.

По иска по чл. 309а ТЗ.

По иска по чл. 309а ТЗ в тежест на ищеца е да докаже изпадането на длъжника в забава. Видно от представените по делото заявки-договор от 14.07.2020 г. и 20.05.2020г., страните са уговорили срок за плащане 30 дни след предоставяне на оригинална фактура и минимум два екземпляра заверени оригинални ЧМР. Доколкото по делото не е представено доказателство за по-ранно получаване на фактурите, то съдът следва да приеме, че ответникът е изпаднал в забава след изтичането на тридневния срок от получаване на нотариалната покана на 02.12.2020 г., а именно от 07.12.2020 г., която дата е първият присъствен ден след изтичане на срока. Изчислена по реда на чл. 162 ГПК, съдът приема, че законната лихва върху процесната главница в размер на 4 928,67 лева за период на забава от 07.12.2020 г. до 15.01.2021 г. е в размер на 54,77 лева, до който размер искът следва да бъде уважен, като до пълния предявен размер и за периода от 03.06.2020 г. до 06.12.2020 г. искът подлежи на отхвърляне.

По възражението за прихващане.

Предвид основателността на исковите претенции и сбъдването на

вътрешнопроцесуалното условие, при което е направено, следва да бъде разгледано и своевременно наведено от ответника в отговора по чл. 131 ГПК при условията на евентуалност възражение за прихващане.

В тежест на ответника във връзка с предявеното възражение за прихващане е да докаже наличието на причинени в правната му сфера вреди, причинна връзка между вредите и противоправно, виновно поведение на лице, на което ответникът е възложил работа, както и размера на вредите.

Съгласно чл. 49 ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Видно от представеното по делото извлечение от дневник за пропускателния режим от 23.03.2020 г. /л. 48/, воден от представител на ответното дружество в склада, където се твърди да са нанесени имуществените вреди, се установява, че на 23.03.2020 г. камион, собственост на „*****“ ЕООД, е пристигнал в склада в 14:41 часа и го е напуснал в 17:34 часа. Представеното копие на дневник, обаче, е нечетливо и от него не може да се установи регистрационният номер на товарния автомобил, но обстоятелството, че камион, собственост на ищеца, се е намирал в склад на ответника на 23.03.2020 г. не е оспорено по делото.

По делото не се доказва наличие на противоправно поведение и причинно-следствената връзка с претърпените вреди. Твърденията на ответника, че именно конкретният камион, собственост на ищеца, е нанесъл имуществени вреди на процесната рама № 27 не бяха установени по делото. От представения от ответника снимков материал не може да се установи чия е собствеността на ремаркетото, неговият регистрационен номер, както и дали именно той е нанесъл щети.

Недоказан се явява и размерът на вредите. Разпитан в съдебно заседание, свидетелят С.А. посочва, че стойността на имуществените вреди, а именно увредената рама № 27, е формирана на база установени цени по оферта от лицензираните фирми, които подменят врати и рампи. Допълва, че ответното дружество работи с конкретна фирма, което е изградила сградата и която внася въпросните увредени елементи. Следва да се посочи, обаче, че по делото не е представена оферта, респ., не са ангажирани годни доказателства, които да установят размера на имуществените вреди, претърпени от ответника.

Предвид изложеното съдът намира, че не се доказва по делото в полза на ответника да е възникнало вземане за обезщетение за имуществени вреди на рама № 27, причинени виновно от водач на ищцовото дружество, поради което възражението за прихващане се явява неоснователно.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъдят разноски съответно на уважената част от искове в общ размер на 814,11 лева - за държавна такса и възнаграждение за адвокат. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника следва да бъде присъдени разноски в размер на 44,85 лева,

съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „*****“ **ЕООД, ЕИК *******, със седалище и адрес на управление: гр. *****, да заплати на „*****“ **ЕООД, ЕИК *******, със седалище и адрес на управление: гр. *****, на основание чл.79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл.372, ал.1 ТЗ вр. чл.367 ТЗ вр. чл.1, ал.1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) сумата от **4 928,67лв.**, представляваща общ размер на незаплатена цена за извършени международни превози на стоки по заявка – договор за превоз от 20.05.2020 г. и фактура № *****/02.06.2020 г. на стойност 1408,19 лв. и заявка – договор за превоз от 14.07.2020 г. и фактура № *****/27.07.2020 г. на стойност 3520,48 лв., ведно със законна лихва от 18.01.2021 г. до изплащане на вземането, и на основание чл.309а ТЗ сумата в размер на **54,77 лева**, представляваща обезщетение за забавено изпълнение върху главницата в размер на законната лихва за периода от 07.12.2020г. до 15.01.2021г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 309а ТЗ за разликата над сумата от 54,77 лева до пълния предявен размер от 256,99 лева и за периода от 03.06.2020 г. до 06.12.2020 г.

ОСЪЖДА „*****“ **ЕООД, ЕИК *******, със седалище и адрес на управление: гр. *****, да заплати на „*****“ **ЕООД, ЕИК *******, със седалище и адрес на управление: гр. *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 814,11 лева, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА „*****“ **ЕООД, ЕИК *******, със седалище и адрес на управление: гр. *****, да заплати на „*****“ **ЕООД, ЕИК *******, със седалище и адрес на управление: гр. *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 44,85 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____